

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η πρώτη μου δουλειά, όταν έδω και κάμποσα χρόνια πηγα στο Παρίσι, ήταν να έπισκεφθώ τόν...άγιον Σουλπίκιον και να ιδώ τον περίφημο εκάθονά του, που έσπιμανε στα ίπποτικά μυθιστορήματα, σε ώρες ρομαντικές ή τραγικές.

"Ένας παπάφάρδος, ξυρισμένος και ντυμένος μ' άσπρα χιτόνια..."

Έξω έβρεχε από ώρα. "Ελεφτε μιά ψιλή - λεπτή βροχή, που κροτούσε τix - τάx, τix - τάx, λές και περνούσε καμιά μιντινέτα."

Μέσα στη σκοτεινή εκκλησία του άγιου Σουλπίκιου τό φώς μόλις τολμούσε να καθίση στα χρωματιστά τράμα των παραθύρων, σάν ποιιά κινηγήμενο.

Άγνα - άγνα ξεχώριζαν μέσα στο σκοτάδι τά άσπρα άγάλματα των άγιων και σάν νυχτερίδες, φωλιασμένες στα πόδια τους, έφάνταζαν οι πιστοί, που γονατούτο προσήχοντο έμπρός των. Δυό - τρία κεράκια, λευκά - ίσως από παραμύθια - έκαγαν δειλιά και ξεψυχισμένα, έμπρός σε μιά λιπόσαρκά άγία, που έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η μεγάλη όμως ήσυχία του ναού ξαφνικά ταράχτηκε, σάν να φύσιε σινάτος άέρας.

"Ένας άμυλος ανθρώπων, με σιδερωμένα γιοστινά φορέματα, ήθελε κ' εστάθηκε στην πόρτα. "Ήσαν όλοι τους σάν ένα μικρό λιπόσαρκον έν πορεία. "Εβάδιαν δυό - δυό, έχοντας κάθε άνδρας δίπλα του και άγκαζέ από μιά γυναίκα. "Έμπρός - έμπρός πήγαινε ένας άνθρωπος σοβαρός, χοντροκέφαλος και χοντροκόκαλος, με χοντρά μαύρα μουστάνια. Στο κεφάλι φόραγε ένα τριαντάκι.

Κροτούσε ένα μαζού μαζού πιστούνια, χοντροκέφαλο κ' αυτό και επάργυρο, που τό χτυπούσε στις πλάκες του ναού σε κάθε βήμα που έκανε.

-Ντούτ! Ντούτ! Ντούτ! ...
-Γκού, ου, ου, ούτ! Γκουουουουουουού! Γκούτ! ... αντίχρισσε της εκκλησίας οι όβλιον και διεδόθη τό γεγονός σ' όλες τις σκοτεινές γωνιές και τά άραχγιασμένα του ναού απόκρημα.

Γαμήλιος ποιητή εισήγγειο! ...
Παχός ο γαμπρός, σάν άρεντάνθρωπος, και φαρομάλλης. Ψημένο γεροντοπαλλήκαρο, που άφου πάλαψε - μέση με μέση - με τί ζωή, άποφάσισε στο τέλος να ξεκουραστή στη άμυλου τό λιμάνι.

Προχωρημένη στην ηλικία κ' ή γυναίκα του, μά νόστιμη άκόμα, έξυτην, τσαλίνα, με μάτια παιχνιδιάρικα, πολλά τά σιζιγικά καρά ύποσχόμενη, μ' ένα σωμα χυτό και λιγερό. Τό λευκό της τρανεπαράν μάς άφηνε πολλά να ιδούμε και περισσότερα να μαντέψουμε και να ετιμώσουμε.

Ήταν σκεδόν γυνή ή νύφη, κάτω από τό νυχικό της φόρεμα. "Όλες ή προκλητικές στοργηλότρητες του σωματίου της έξείχαν ελεύθερα, αναπαλλόμενες σε κάθε κίνηση, σάν χόχλασμα ζεστό ενός σώματος που βράζει από καθαρούς χυμούς.

Δίπλα τους ο πεθερός, ή πεθερά, ο πατέρας, ο παραπατέρας, ο αντίπατέρας, ο κομπάρος και δέν ξέρω τί άλλοι, όλες δηλαδή ή ψευτιες και ή γελοίες διακοσμησηές του γάμου γαυνιούσης και τά εγκαρδόν -ντ' άνέρω της νύφης, ή λεινές ακολουθίες. Άπό πίσω και κάτω άκούλουθοσαν, χοντροί και αρθροσάρκαοι, άλλανταπάλι ίσως και Ξυλιέμποροι, πλοτιούαντες από τό επάγγελμα. Ειληχτές όλοι τους και κόκκινα και γέλαστα και εύχαριστήμενοι από τους έαυτούς των και τόν κόσμον σήμαντα.

"Ήσαν άνθρωποι άγαμήμιοι σ' ένα οινόδητο ιδανικό τά για τούτο ευνυχείς και για τούτο ύπερυγαριστήμενοι.

Μοφοί όσοι κινηγούν τό άφθαστο! ...
Πιό πίσω έχονταν τό άλλο τό συμπεθερό.

Λεσποινίδες άσχημες και κακοστιαγμένες, σάν ζωγραφίες μικρού παιδιού, μελαχρινές, ξανθές, λεινές και προκίνα, σενικές, σάν άπλιτο ταπεινόμνητο. Κι' όλες καμαρώναν, όλες καμαρώναν και περπατούσαν με τό κί... τά μάτια

"Έναν Γερμανό, που χάλασε μαζί μ' έμένα..."

ψηλά, σάν να κιντάζανε την άκρη από τη μύτη τους με θαυμασμό. Και από κοντά, στην ούρα της κομπής, έχοντόσαν άλλοι σωματίοδες κύριοι, με γυνακουλές στο πλευρό τους, γυνακουλές άγρες και οκνισμένες, μά και καλουνυρισμένες, σάν διατηρημένα λείψανα, που κρομόντουσαν άν διαπέλλες σταν καθάλλειρον τους τό μαράσο.

"Έμπήκαν έτσι όλοι, στο άνακτό χάος του ναού, προηγοιόμιοι πάντοτε του τελετάσχη, που χτυπούσε τό μαστούνι του.

-Γκούτ! Γκούτ! Γκούουτ! ...
Οί ήχοι, που πήγαιναν και χτυπούσαν σ' όλες τις πλευρές της μεγάλης εκκλησίας, ζοντάνειαν, θαρούς, τους κομωμένους άγιους και Ξυτινούσαν μιά χαριούσιην ήχό άπό τις γωνιές.

"Όλοι καθήσαν στις καρέκλες του ναού και οι δυό μελλονόμεροι έμπρός - έμπρός, σε πολυθρόνες.

"Ο γαμπρός σάν να φαινόταν λίγο δόσθιμος και λίγο σάν να τό περιφρονούσε όλα αυτά... Τά γελείει, βέβαια, αυτός αυτά - άμ' τί νομίζετε; - αλλά τί να γίνει, άφου σάν εινε καθιερωμένο! ... Κάτι μοιρούσε κ' έκάρταζε όθθεν, σάν να μίν ήξερε που θά καθίση.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Η νύφη τόν τράβηξε από τί φορεσιά. -"Έδώ κοντά μου κάθιστε, που μνήσιε.

"Οί άλλοι γέλασαν. Οί παντρεμένοι, σάν άνθρωποι που τά πέρασαν αυτά και τά ξέρανε, οι άντιπαθείροι κοροιδευτικά και τά κορίτσινα σάν να λέγαμε: -"Αντίε, και θά διής έγώ τί θά κάμω του δικού μου! ...

Μιά λιπόσαρκά άγία έπεκάλειτο ποιετικά τους ούρανούς.

Πώ! πώ! πώ! ντι λέ πλαφόν! ...

Ντούτ! Ντούτ! Ντούτ! ...

ἀριονίου. Ήσαν πελά οι δύο τους σύζυγοι, ενώπιον του Θεού και των νόμων των ανθρώπων.

—Φαφφαφφ ! Έκανε ο γαμπρός, σπικνωμένος και τινάζοντας τα γόνατά του.

Γέλασε η γυναίκα του, ανέκαγχασαν οι άλλοι και όλοι κίνησαν να βγούνε έξω, πασιμένοι πάλιν άγκαζέ, δυό-δυό, σαν στρατός, προηγούμενοι πάντα του ψηλού με το τρανάντο και το μπασιτόνι.

—Ντουτ ! Ντουτ ! Ντουτ !...

—Ντουτ ! Ντουτ ! Ντουτ ! Ντου ου ου ου ούτ !... έπανελάμβαναν και όλοι οι τοιοι του ναού, σαν να τους βράβευαν.

—Ντουτ ! Ντουτ ! Ντουτ ! έχοτανε η ήρω από της εκκλησίας τά βάθη, που λεύκαζαν τα άγια άγάλματα και άχνές, μέσα στο θαυμάσιο φως, έφανόντουσαν των τοίχων η εικόνας, σαν να τους έλεγαν :

—Στό καλό να πάτε ! Καλοροζίκια και στό καλό ! Εύχαριστούμε που μάς προτιμήσατε ! Νάχετε την ευχή μας !...

Στό πέρσιμά τους τά χρώματα των φωστρινών, η μωραδιά των γυναικών και η χαρά και η ζωρότης όλων, άφρησε μια ρόδινη γυαμιά διαπτόνος, μέσα στό σκοτάδι τού ναού, σαν ένα μειδιάμα τριανταφυλένιο σέ στεγνό πρόσωπο άσπιτου...

Έβριγαν, άφού η νύφη έφραζε με τά ξαστέρια της μάτια, τά τόσο παιγνιόβια, μια διψασμένη, άλογηρη ματιά, ο' έναν Γερμανό, ξανθό και ομοιδότατο, που γάζανε κι' αϊτός μαζί με μένα, παριστάζόμενος στην τελετή.

Όταν άποικριόθηκε λίγο η κομπή, δυό μορτάκια, που περνούσαν και τους είδαν όλων να περνούν, δυό-δυό και οσοβαροί στη γυαμιά, άρχισαν να τραγουδούν και να συμπερούνται, χοροπηδώντας δίπλα τους :

Πά ! πά ! πά ! Ντι λέ πιαρών,
λά σουπίρ έται προφόν...

Όλο το συμπεθερό γέλασε τότε και όλοι άρχισαν να ύποπνοηόζοιν, μηδέ του γαμπρού, μηδέ της νύφης, έξαιρουμένης, τόν ίδιο τραγούδι, άνασπινόνοντας πιο ζωηρά τά πόδια τους, σαν να πηδούσαν και αΐτοί μέσα στό δρόμο και κάτω από τού νερένιο βέλο του Παριονού ψαλιόματος :

Πά ! πά ! πά ! Ντι λέ πιαρών,
λά σουπίρ έται προφόν...

Σέ λίγο η μεγάλη κίνησης και ο όρμηιαγδός του δρόμου κατάπε τη γαμψίλο ποπή.

Η εκκλησία πίσω είχε άνοιχτές τίς πόρτες της, σαν να περίμενε και χαμιά άλλη συνουδεία γαμου.

Η πρώτη πεύ έπάλησε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΟΦΕΛΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Προσέχετε να μην καταπίνετε ποτέ τους σπόρους των φρόνων, γιατί ίσως εις κίνδυνον να σής προζαλέσων σκοληροειδίτιδα.

Κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσετε, χαλόν είνε να σηκώσετε τά πόδια σας δυό-τρεις φορές προς τού ταβάνι. Έτσι δυναμώνουν οι κοιλιακοί μύονες και άποφεύγετε την δυσκοιλότητα και την ειςκοιλότητα.

Μην βάσετε ποτέ τά δάχτυλά σας μέσα στη μύτη σας, γιατί τά νύχια είνε φορηές μικροβίων και μολύνουν τίς φινιές κοιλότητες, η όποιες έτσι έρεθίζονται και ύπερποιούσι.

Μη σφιγγετε ποτέ τίς καλύτεριές σας, γιατί έμποδίζοντας έτσι την φλεβική κυκλοφορία, κινδυνεύετε να βρωτέτε κίσοις και έλκη στη πόδια σας.

Άμεσως μετά τού ζεστό φαγι δεν πρέπει να λίνετε νερό κρύο, γιατί θά καταστραφούν τά δόντια σας.

Μην κόβετε ποτέ κλωστή με τά δοντια σας. Όπως τού σκονί τρώει την πέτρα του πηγαδιού, έτσι καταστράφει κι' η κλωστή τά δόντια.

Όταν κοιμόσαστε πρέπει νάχετε πάντοτε τού κεφάλι σας, έξω άπ' τά σκεπάσιμά σας, άλλόως κινδυνεύετε να γίνετε νευροθενείς.

Άποφεύγετε να παραγεμίσετε τά προσκέφαλά σας με ποικουλά, γιατί ζεσταίνον πολύ τού κεφάλι σας και προκαλούν πονοκεφάλους.

Μην λίνετε πολλούς καφέδες την ημέρα, γιατί η κατάχρησης του καφέ έρεθίζει την καρδια και τά νεφρά και κάνει τόν άνθρωπο τεπειλή.

Να κοιμόσαστε στό σκοτεινό, γιατί η έπιστήμη παραδέχεται ότι ο έγκεφαλος άναπαύεται έντελώς μόνον μέσα σέ απόλυτο σκοτάδι.

Όθελτε νάχετε καλή ύφεσι ; Πίνετε ένα ποτήρι νερό κάθε πρωί.

Δέν πρέπει ποτέ να βάζετε τόν καρφι και τού τσαύ μεσα σέ μετάλλια δοχεία, αλλά σέ γυάλινα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Τού γκολφ, τού άριστοκρατικό παιγνίδι της μόδας, είνε παμπάλαιο.

—Παίζοταν προ αίωνων στην Σκωτία.

—Τού ιδιο και τού μπλιζάρδο, τού όποιον είνε γνωστόν άπό τόν 14ον αιώνα.

—Στό Λονδίνο συνεστήθη τελευταία μια ύπηρεσία προς καταπολέμηση των ένοχλητικών θορύβων μέσα στην πόλι.

—Οι ύπάλληλοι της ύπηρεσίας αυτής γράφουν στός δρόμους, άγνωστοι, φορώντας πολιτικά, και σημειώνουν σέ ποιά μέρη και για ποιά λόγυ γίνεται πολύς θόρυβος.

—Δίνον κατόπιν σχετική άναφορά στό γραφείο κι' εκείνο λαμβάνει τά μέτρα του.

—Οι Άγγιλοι ήσαν προ αίωνων...κανιβάλο, έφραγαν ανθρώπους :

—Αυτό δέν τού λέει κανένας έχθρος της Άγγιλιας, αλλά ένας Άγγιλος άρχαιολόγος, ο όποιος τού διεπίστωσε έπιστημονικά.

—Κάνοντας δηλαδή άνακαζες σ' ένα μέρος της κομητείας του Γλέσσετ, βρήκε, μαζί με κολλάρα, και τού σκελετό μιας γυναίκας, που, καθώς φαίνεται, είχε κοιμητασθή ζωντανή.

—Λίγο παρατέρω άναζήκανε τά ίχνη μιας πρωτόγονης έστιας, όπου βρήκε άρκετά κομμάτια μισοφρηνής ανθρώπινης σάρκα.

—Άπό τά εύρήματα αυτά οι άρχαιολόγοι συνέγαν τού συμπερασμα ότι στην Άγγιλια, πριν την κατακτησην οι Ρωμαίοι, επί Καίσαρος, ύπάρχαν φυλές άνθρωποτάγων.

—Σέ μια πόλι της Αμερικιας, στό Μπούβλινγτον, ύπάρχει μια «Λέσχη Φεντών».

—Αυτό δηλαδή που λέμε εμείς εδώ «φεντίς με διλωμια», στην Αμερικια δέν είνε άστέιο, είνε κριολέξιο.

—Λοιπόν, η λέσχη αυτή των φεντών κάθε χρόνο προηροφύσει διαγωνισμό φεντών, στον όποιο βραβεύεται όποιος τού ή στείλει τού πιο ζήτητο και τού πιο πρωτότυπο φένμα.

—Έφραξ βραβεύθηκε κάποιος Βενουάιν Γεορζα, άπό την Πενουσίβανια, που έστειλε τού εξής φένμα :

—Ο παππούς μου είχε ένα έκκορμαξ κρεμμυόμένο στον τόχο, τόσο παλιό, όστε ο ίσκιος του, καθώς πηγαίνει πέρα-δωδε, πέρα-δωδε, επί τόσα χρόνια τώρα, έσκαφε βαθύτα τόν τόχο !...

—Στην Άγγιλια ο περισσότερος κόσμος όνομάζεται Σιυίθ.

—Στό Λονδίνο μονάχα φέρουν τού όνομα αυτό περισσότερες άπό 4.500 οικογένειες.

—Άντε λοιπόν να βρήτε άζρη για ποιά Σιυίθ σάς λένε.

—Κατόπιν έρχεται τού όνομα Τζών—ός έπόνιο—και τούτο τού Μπρόσον.

—Στη Γαλλια τά πιο κοινά όνόματα είνε Ντυράν, Ντυτόν, κλπ.

—Ένας Εθιοπικός περιηγητής είδε σί μια Τασιουική πόλι να παίζεται ο «Οθέλλος» τού Σαίξπηρ.

—Ηταν όμως τελείως άγνωστη η τραγωδία τού μεγάλου Άγγιλου ποιητού.

—Ο «Οθέλλος» δέν ήταν Μαύρος, αλλά Ρώσος, με στολή στρατηγού. Και την Δυσδομώνα δέν την έπαιξε, γιατί την έβασσε ένας νέος Γάλλου, που σκότωσε τόν ηλιόδη «Οθέλλο» κι' έκοιρισε συγχρόνως και τού... Πόερ - Άρσθου !...

—Στην Άγγιλια έκαναν τελευταία να περιάματα για την έπίδραση, που έχει η μουσική στα διάφορα ζώα.

—Ένα άπό τά συμπεράσματα των πειραμάτων αυτών είνε και τού ότι στα βώδια άρέσει η...σοβαρή μουσική.

—Προτιμούν δηλαδή κομμάτια τού Μπετοβεν και τού Μπαχ, ένθ η τζάζ-μπατζ τά περάζει στα νεφρά.

—Προσέχετε, λοιπόν ! Μη λέτε για όσους δέν καταλαβαίνουν άπό μουσική, έτι είνε...βώδια !...

—Έτσι βρίζετε τά πιο φιλόνομαζα ζώα !...

—Ένας Άγγιλος άρχαιολόγος άναζήκανε σέ άνακαζες που έκανε στην Κίνα τά ίχνη άρχαιότατου πολιτισμού, άρχαιότερον όλων των γνωστών ως τώρα πολιτισμών.

—Η μεταξοπαραγωγή στην Γαλλια έλαττοία σημαντικότητα.

—Στά 1913 παρήχθησαν 4.423.046 κιλά κοκκοβία και ήσολούοντο με την μεταξοκαλλιέργεια 90.517 άκρια.

—Στά 1933 οι μεταξοκαλλιέργηται ήσαν μόνον 15.894 και η παραγωγή έφτασε μόλις στα 941.730 κιλά.

—Στην Εβρώπη θερατεύον και τούς άλκοολικούς.

—Τους ύποβάλλουν σέ θερατεία με ένέσις χλωροφράτ ντ' έμειν, και σέ λίγο καρφ αισθάνονται άρδια για τού καρφ.

—Η θερατεία όμως αυτή άπαται μεγάλη προσοχή.

—Στην Ελλάδα δέν έχει δέβαια κανείς άρεσι να...θερατευθί άπό την άρρωστια της ρετινας, που είνε φάρμακο και πανάκεια κατά παντός σωματικού ή ψυχικού πόνο.

Παρακολουθείτε έλεϊ την ειςκοιμητική μας σεζιόδα. Σας διαφωτίζει, σας κατατοπίζει, σας προπαρασκευάζει για τόν άγώνα της ζωής